

ергени съ каскети и бѣли сламени шапки, момичетата съ китки, наловили се по десетъ, обикаляха площада. Циганинътъ улови цигулката. Циганката бодна едно червено цвѣте въ косата си, Ана се изправи. Цигулката отначало засвири леко, тихо, заглушавана отъ виковетѣ на селянитѣ. Постепенно около нея се насѣбираха хора. Тогава Ана отвори малката си уста, въздъхна дълбоко и запѣ. Тънкиятъ гласъ се понесе като пеперуда надъ главитѣ на хората, зазвуча сладко и топло, пѣсенъта се разливаше полека, събираше хората. Гласътъ ѝ се сливаше съ звуцитѣ на цигулката, отдѣляше се пакъ, извиаше нагоре, заигра въ душитѣ на слушателитѣ. Това бѣше проста, стара пѣсенъ; селянитѣ я разбираха, тѣ заживѣха съ нея. Около нея се събра почти цѣлиятъ селски съборъ. Всички стоеха съ отворени уста, съ учудени очи гледаха това хубаво циганче. Момичето спрѣ. Носеното отъ нея дааре се пълнѣше съ парѣ. Две учителки не махваха очитѣ си отъ момичето.

— Хубаво е, дяволското циганче !

— И какъ сладко пѣе . . . !

— Дали е циганче? — така чисто пѣе пѣсенъта.

— Циганче е. Гледай очитѣ му какви сж голѣми, топли. Циганинътъ прибра купчината пари въ кесията си. Още нѣколко пѣсни, и тя се напълни. Ана тръгна изъ събора, смаяна отъ този шумъ, учудена отъ толкова хора. По нея тръгнаха много селски момичета. Учителкитѣ вървѣха и я гледаха съ радостъ. Изведнажъ очитѣ на момичето се спрѣха на оня циганинъ съ мечката. Маймунката се качваше и слизаше по ржката му, седѣше на ржката му, махаше опашката, крѣкаше на закачливитѣ деца. Ана едва сдържаше радостъта си и смѣха — така много ѝ харесваше тая мъничка маймунка, съ мигливи мънички очи и голѣми вежди, съ дългитѣ си крака и съ лекотата, съ която чоплѣше единъ орѣхъ. Циганинътъ се обърна къмъ момичето, заговори по ци-